

Detectivii timpului

Volumul 12

Incendiatorul Romei

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

- Un caz clar? 9
 - Urmăritorul 22
 - Arde! 32
 - Martorul 41
 - Sosește împăratul 48
 - Motivul 59
 - Kija! 67
 - O descoperire interesantă 76
 - O întâlnire secretă 79
 - Pe fugă 95
 - Frumoasa Domitia 107
 - Întrebări periculoase 116
 - O pistă excelentă 131
 - Planul 140
 - Salvarea 147
 - Visătorul 158
-
- Cine a fost Nero? 161
 - Glosar 169

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatica pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele căror se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimici nu poate bănuia în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Un caz clar?

Leon se uită pe fereastră și oftă. Timp de două săptămâni nesuferite plouașe în Siebenthann, dar în acea zi, în sfârșit, strălucea soarele. Primăvara care se apropiă zgândărea prima urmă de verde de pe pajiște, pe care tocmai căzuse privirea lui Leon.

Exact atunci avea loc un meci de fotbal. Se stătea pe poziție, se dribla, se flanca, se apără, se trăgea la poartă.

Dar nu, Leon era în școală. Împreună cu Julian și Kim avea în acel moment ora de istorie cu Tebelmann. Profesorul cel scund stătea la tablă și părea să nu fi observat schimbarea bruscă de vreme. „Și chiar de ar fi făcut-o, Tebelmann probabil nu ar fi fost deosebit de interesat”, gândi Leon. În lumea profesorului, vremea juca doar un rol neînsemnat. Iar sportul, niciunul. Tebelmann trăia pentru materia sa. La ora sa, istoria prindea

viață. Nu conta dacă soarele ardea pe cer sau dacă ploua cu găleata. Tebelmann vorbea întruna. Vorbele parcă țășneau de la sine din el.

De fapt, lui Leon îi plăcea istoria, dar în acea zi... Se uită distrat la ceasul său de la mâna. Încă douăzeci de minute până la pauză. O veșnicie.

Leon încercă să se concentreze la oră. Doar aveau Roma antică drept obiect de studiu în ziua aceea. O epocă pe care o găsea incitantă. Însă, deja după două minute, privirea îi rătăci din nou pe fereastră. Leon uită unde se afla. Începu să viseze cu ochii deschiși.

– Dar tu, Leon, ce părere ai?

Băiatul tresări.

Tebelmann stătea exact în fața băncii sale și se uita la el prietenos.

– Deci, Leon?

– Scuze, tocmai adormisem, răspunse Leon sincer.

Câțiva colegi începură să râdă.

Tebelmann se încruntă.

– Bine atunci, voi repeta întrebarea pentru tine: poți să-mi numești un împărat roman renumit?

Leon răsuflă ușurat, căci răspunsul nu i se părea greu.

– Iulius Cezar! zise el.

Râsete răsunără din nou. Leon se uită iritat în jur. Kim, care era cu două bănci în spatele lui, își dădu ochii peste cap și zâmbi.

– Cezar a fost deja menționat de unul dintre colegii tăi, observă Tebelmann ironic.

Leon se strâmbă, de parcă tocmai mușcase dintr-o brioșă cu sardine. Deja devinea penibil.

– Octavian August? zise el nesigur.

Din nou râsete.

– Bună dimineața, Leon. Și acest împărat a fost menționat de către Iulian, mărâi profesorul. Haide, mai ai o ultimă încercare.

Leon se ciupi de lobul urechii. Încă o încercare... Scotoci în memorie.

– Nero! strigă el deodată.

Iar de data aceasta râsul încetă.

Tebelmann părăsi alene banca lui Leon și se îndreptă înapoi spre tablă.

– Nero, repetă. Un nume interesant, corect, într-adevăr.

– Doar Nero a incendiat Roma, adăugă Leon, care acum devenise din nou ceva mai îndrăzneț.

Tebelmann se întoarse pe jumătate.

– Da? Cine zice asta?

Leon ridică umerii și îi lăsă să cadă la loc.

– Dar acesta este un caz limpede. Oricum, am citit asta odată. Sau am auzit, cred.

Profesorul Tebelmann clătină dezaprobat din cap.

– *Crezutul* nu îți este de ajutor într-o *știință*, Leon. Cunoașterea este totul, cunoașterea este putere.

Leon încuviință dând din cap ascultător. Însă oricine știa că Nero incendiase Roma, nu?

– Nero a fost împărat din anul 54 până în anul 68 după Hristos, cuvântă profesorul. Este adevarat că în timpul domniei sale a avut loc incendiul care a distrus o mare parte din Roma. Însă astăzi există multe discuții cu privire la cine a fost incendiatorul.

Un școlar luă cuvântul.

– Am văzut odată un film. Se numea *Quo vadis* sau ceva de genul. În acest film Nero a fost cel care a incendiat orașul. Stătea pe un acoperiș cântând groaznic și privind cum Roma se cufunda în moloz și cenușă.

— Un film, nimic mai mult, zise Tebelmann împăciuitor. Hollywoodul ține rareori cont de faptele istorice. Nu, știința de astăzi se bazează pe...

Profesorul se pierdu într-un nou monolog. Însă de data asta Leon nu își luă ochii de la buzele lui. Interesul îi fusese trezit. Dacă Nero nu incendiase Roma, atunci cine o făcuse? Cine avea mii de oameni pe conștiință? Și de ce fusese stârnit focul?

— Nimeni nu va afla vreodată cine a fost cu adevarat incendiatorul Romei, își încheie profesorul constatările în cele din urmă.

Acum el era cel care se uita la ceas.

— Mda, și acum sună și clopoțelul. Afară în pauză cu voi!

Leon, Kim și Julian se repeziră împreună cu alți școlari în curte.

— În sfârșit, din nou soare, ăsta da vis! zise Kim.

— Era și timpul, remarcă Leon binedispus. Apoi coborî glasul. Că tot vorbim de timp, ce ați zice de o mică incursiune?

Julian se uită la el înțelegându-i ideea.

— Vrei să zici o călătorie în timp cu Tempus? șopti.

— Păi, da.

— Vrei să știi cine a incendiat Roma, nu?

Leon dădu din cap.

— Exact. Mereu am crezut că a fost Nero. Dar e clar că pentru asta nu există nicio dovadă. Iar acum vreau să descopăr cine se află în spatele incendiului. Conțez pe voi?

Julian dădu din cap entuziasmat, iar Kim zise:

— Ard de nerăbdare, ca să zic aşa!

De data asta, Leon dădu ochii peste cap.

— Foarte comic! zise Kim

În sfârșit, se făcu ora cinci după-amiază. La acea oră, biblioteca mănăstirii Sfântul Bartolomeu își închidea porțile pentru ceilalți cititori. Însă pentru patru vizitatori deosebit de dornici ele se deschiseră din nou mulțumită cheii pe care o avea Julian. Și nu numai atât! Împărația cărților urma să le permită accesul către cel mai tainic loc al său: Tempus, camera timpului.

Kim se pregătea să iasă din camera ei și să fugă spre bibliotecă.

— Vino, Kija, zise ea. Să mergem!

Pisica se ghemui în patul lui Kim și-și ascuțî urechile, însă nu făcu nicio mișcare să-și părăsească